

Жінка за тридцять доларів

Сергій Жадан

Зима обступила місто,
для тих, хто тягається від самого ранку
без жодних справ
не найкраща пора.
Біси і пияки розбіглися по вокзалах,
гріються в кабінках для фотографування,
не виходять назовні.
Ці небеса в розширених алкоголем
зіницях підлітків, їхній голос, що завмирає,
коли вони говорять про жінок —
як вони п'ють червоне вино,
як вони роздягаються, як вони знічено плачуть,
розмазуючи гарячу помаду по одягу і серветках.

Життя тобі дістанеться рівно стільки,
скільки ти зумієш зігріти
власним подихом і долонями —
сніг над рікою
і рештки тютюну й цукру в помешканні
і я зможу завжди сказати:
бувай, дівчинко,
країна, в якій я живу,
можливо саме тому і не розвалилась,
що в ній іще кілька людей
люблять одне одного — без істерики
і презервативів, просто
перемовляються якимись словами,
зустрічаються десь на вулиці,
навіть не знаючи до пуття
де ці жінки п'ють своє червоне вино,
де вони прокидаються, а потому знічено плачуть,
розмазуючи гарячу помаду по шкірі і по серветках.

Ти дивитимешся на світ за своїми вікнами,
на світ, з усіма небесами, що пливуть його поверхнею,
і думатимеш,
що навіть якщо вони зможуть перезимувати і цього разу,

що вони робитимуть зі своєю морокою? —
адже так чи інакше від нас залежить так мало,
життя знай собі триває без кінця і початку
і по кожній великій любові
залишаються порожні
зали очікування.